

ABSTRAKT

Diplomová práca „(De)sekuritizácia ‚židovskej otázky‘ na Slovensku v rokoch 1945 – 1948“ skúma z hľadiska teórie sekuritizácie proces, akým bolo v povojnovom období pristupované k riešeniu „židovskej otázky“. Práca rozlišuje vnútropolitickú a zahraničnopolitickú rovinu procesu a ukazuje, že v spoločnosti existovali súčasne protichodné tendencie – kým na zahraničnopolitickej scéne vyvíjali aktéri tlak na slovenské politické elity, aby otázku desekuritizovali, v domácom prostredí podnikala „zainteresovaná verejnosť“ kroky opačným smerom. Politické elity tak boli donútené čeliť (de)sekuritizačnej dileme. Práca zdôrazňuje význam sociálneho a historického kontextu, v ktorom je sekuritizačný proces ukotvený a z tohto hľadiska si všíma historickú kontinuitu vzniku a vývoja „židovskej otázky“ na Slovensku, ktorú následne stavia do kontrastu k radikálnej zmene spoločenskej situácie v povojnovom období. V tej sa z hľadiska skúmanej otázky reštitúcia židovského majetku stala kľúčovým faktorom, ktorý ovplyvnil priebeh udalostí. V dôsledku protižidovsky zameraných akcií a násilných činov bola „židovská otázka“ po vojne politizovaná a posunutá do sféry „nevyhnutnosti a urgentnosti“. Vo výsledku tieto okolnosti spôsobili, že očakávaný reštitučný zákon na Slovensku nebol implementovaný. Práca teda konštatuje, že verejnosť v pozícii sekuritizačného aktéra uspela.